

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 41Cob/32/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6115209194
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 07. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miriam Boborová Sninská
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2019:6115209194.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Miriam Boborovej Sninskej a členiek senátu JUDr. Aleny Križanovej a JUDr. Miroslavy Púchovskej, v právnej veci žalobcu Bytové družstvo Hron, so sídlom Čsl. Armády 8, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 00 634 280, zastúpeného advokátom Mgr. Štefanom Lišiakom, Robotnícka 8, 974 01 Banská Bystrica, proti žalovanému INTERTEC s.r.o., so sídlom Hronská 6, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 00 692 972, zastúpenému Lion Law Partners s.r.o., so sídlom Horná 32, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 36 862 461, o vypratanie a vydanie nebytových priestorov, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica, č.k. 64Cb/200/2015-324 zo dňa 16. októbra 2018, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica č.k. 64Cb/200/2015-324 zo dňa 16. októbra 2018 v napadnutej častiach a to v II. výrokovej vete, ktorou súd žalobu zamietol a v III. výrokovej vete, ktorou súd priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania, potvrdzuje.

II. Žalovanému priznáva proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd v Banskej Bystrici napadnutým rozsudkom I. výrokovou vetou zamietol návrh žalovaného na prerušenie tohto súdneho konania do zápisu záznamovej listiny W. na liste vlastníctva č. XXXX., II. výrokovou vetou žalobu zamietol a III. výrokovou vetou žalovanému priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. V odôvodnení rozsudku súd uviedol, že žalobca sa domáhal proti žalovanému 1/, ktorým bola obchodná spoločnosť INTERTEC s.r.o. (v tom čase obchodné meno I N T E R T E C obchodná spoločnosť s ručením obmedzeným) so sídlom Hronská 6, 964 01 Banská Bystrica, IČO: 00 692 972 a žalovanému 2/, ktorým bola obchodná spoločnosť Neo Tec-BB, spol.s.r.o. so sídlom Hronská 6, 964 06 Šalková, IČO: 31 581 838, vydania rozkazu na plnenie, ktorým by súd žalovanému 1/ uložil povinnosť vypratať a vydať žalobcovi nebytové priestory o výmere 159m², nachádzajúcich sa v T. T., na ulici M. X, v bytovom dome súp. č. XXX, postavený na par. č. XXXX/X, č. XXXX/X, č. XXXX/X, zapísaný na LV č. XXXX, k.ú. T. T. a uložil žalovanému 2/ povinnosť vypratať a vydať žalobcovi nebytové priestory o výmere cca 159m², nachádzajúce sa v T. T., na ul. M. X, v bytovom dome súp.č. XXX, postavený na par.č. XXXX/X, č. XXXX/X, č. XXXX/X, zapísaný na LV č. XXXX, k.ú. T. T.. Žalobca uviedol, že je spoločne s vlastníkmi bytov a členmi družstva spoluvlastníkom nehnuteľností špecifikovaných vyššie, v ktorom sa nachádzajú nebytové priestory vzniknuté zo spoločných častí a zariadení domu súp.č. XXX. Žalobca je zapísaný v časti B LV č. XXXX: Vlastníci a iné oprávnené osoby pod por. č. 1, podiel na spoločných častiach a spoločných zariadeniach 24/10 000. Žalobca je aj spoločenstvom vlastníkov bytov v bytovom dome súp.č. XXX a podľa Stanov vykonáva správu bytov a stará sa o optimálne využívanie nebytových priestorov v dome, uzatvára nájomné zmluvy a zabezpečuje ich plnenie. Žalobca tvrdil, že žalovaný 1/ a žalovaný 2/ neoprávnené, bez právneho dôvodu užívajú nebytové priestory, v ktorých majú zriadené svoje obchodné a servisné prevádzkarne, ktoré sú zapísané na výpisoch zo živnostenského registra

Okresného úradu Banská Bystrica. Tiež tvrdil, že žalovaný 1/ a žalovaný 2/ k nebytovým priestorom nemajú žiadne užívacie právo. Žalobca v minulosti opakovane písomne aj osobne vyzýval žalovaného 1/, aby nebytové priestory vypratá a právny zástupca žalobcu zaslal dňa 19.3.2015 žalovanému 1/ aj žalovanému 2/ predžalobnú výzvu, v ktorej navrhol žalovaným, aby sa so žalobcom dohodli na legálnom užívaní nebytových priestorov v lehote do 15.4.2015, alebo aby v tej istej lehote priestory vypratali. Žalovaný 1/ a žalovaný 2/ na výzvy nereagovali a priestory naďalej neoprávnene užívajú bez toho, aby žalobcovi za užívanie týchto priestorov platili náhradu.

3. Súd z údajov zapísaných v obchodnom registri Okresného súdu Banská Bystrica, odd. Sro, vložka č. XXXX/J. zistil, že žalovaný 2/ bol odo dňa 12.6.2015 z obchodného registra vymazaný a právnym nástupcom v dôsledku zlúčenia sa stala obchodná spoločnosť žalovaného 1/. Súd konštatoval, že vzhľadom na to, že žalovaný 2/, ktorý bol právnickou osobou, po začatí konania zanikol, súd pokračoval v konaní s jeho právnym nástupcom, a to bez toho, aby o tejto skutočnosti vydával procesné rozhodnutie (§ 107 ods. 4 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení účinnom do 30.6.2015 v spojení s § 470 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok /ďalej len „CSP“/), a keďže právnym nástupcom žalovaného 2/ sa stal žalovaný 1/, súd pokračoval v konaní len so žalovaným 1/, a preto ďalej v texte rozhodnutia, ako aj v označení strán sporu v záhlaví tohto rozhodnutia používal len označenie „žalovaný“.

4. Žalovaný popieral uplatnený nárok žalobcom, pričom tvrdil, že medzi stranami konania bola riešená otázka vlastníctva žalovaným užívaných nebytových priestorov, pričom žalovaný doposiaľ vystupuje v súdnom konaní sp.zn. 13C/70/2000, vedenom Okresným súdom Banská Bystrica, o určenie (spolu) vlastníctva aj k predmetným priestorom v pozícii vedľajšieho účastníka na strane žalobcu, pričom žalobca v predmetnom konaní vystupuje v pozícii žalovaného 2/. Žalovaný tvrdil, že výsledky a konečné rozhodnutie konania sp.zn. 13C/70/2000 môže mať nepochybne obsahový vplyv aj na rozhodnutie v tomto konaní, a preto žalovaný s poukazom na § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. v znení účinnom do 30.6.2016 navrhol konanie prerušiť až do právoplatného skončenia konania vedeného Okresným súdom Banská Bystrica pod sp.zn. 13C/70/2000.

5. Súd konštatoval, že v súlade s § 470 CSP pokračoval v konaní podľa procesných predpisov účinných od 1.7.2016, t.j. podľa Civilného sporového poriadku.

6. Žalobca nesúhlasil s tvrdením žalovaného a uviedol, že predmetom súdneho konania sp.zn. 13C/70/2000 je vlastnícke právo k nebytovým priestorom vo vchode č. XX, č. XX a č. XX, obytného domu a predmetom tohto súdneho konania je vypratanie a vydanie úplne iných nebytových priestorov, ktoré žalovaný užíva vo vchode č. X obytného domu.

7. Žalovaný tvrdil, že z neprávoplatného odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie v konaní sp.zn. 13C/70/2000 vyplýva, že predmetom konania je okrem iného nebytový priestor vo vchode č. X a č. X a za daného stavu sa javí žalovanému návrh na prerušenie konania dôvodným a efektívnym procesným postupom.

8. Súd konštatoval, že ustanovenie § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. v znení účinnom do 30.6.2016 sa premietlo do ustanovenia § 164 CSP a mal za to, že podľa tohto zákonného ustanovenia ide o možnosť prerušenia konania, nie povinnosť súdu rozhodnúť o prerušení konania v prípade, že súd konanie nemieni prerušiť, nie je povinný vydať negatívne rozhodnutie, pričom súd rozhoduje len o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 CSP, a to spolu s rozhodnutím vo veci samej (§ 162 ods. 3 CSP).

9. Žalovaný následne v konaní namietal aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu, ktorý nie je stanovami a ani iným dokumentom splnomocnený na podanie žaloby o vydanie a vypratanie nebytových priestorov. Podľa jeho názoru sa nejedná o výkon správy bytov a nedostatok vecnej legitímácie na strane žalobcu má za následok zamietnutie žaloby bez potreby vykonávať ďalšie dokazovanie. Tiež tvrdil, že svojím účelovým ručením a charakterom sa nejedná o nebytové priestory, ktoré by vznikli zo spoločných častí a zariadení domu, ako to tvrdí žalobca. Právny predchodca žalovaného - LABORA, obchodní a servisní podnik Praha totiž na vlastné náklady a vlastnou činnosťou vytvoril uvedený „nebytový priestor“, ktorý žalovaný odkúpil právne neperfektnou kúpnu zmluvou zo dňa 20.6.1997 za kúpnu cenu 180.000,-Kč. Žalovaný je z uvedeného titulu cca od roku 1991 až 1992 pokojným a nerušeným užívateľom uvedených

priestorov. Vzhľadom na uvedenú kúpnu zmluvu teda žalovaný v žiadnom prípade nie je neoprávneným užívateľom predmetných priestorov. Žalovaný zároveň tvrdil, že žalobca nie je v procesnom postavení, ktoré by ho vzhľadom na výšku spoluvlastníckeho podielu oprávňovalo k podaniu vlastníckej žaloby.

10. Ďalším podaním žalovaný uviedol, že z článku I. bod 1 Delimitačného protokolu zo dňa 12.2.1992 nie je možné dostatočne presne a vyčerpávajúco identifikovať priestory, v ktorých by bez akýchkoľvek ďalších pochybností bol začlenený aj nebytový priestor, ktorého vypratania sa žalobca domáha a doteraz absentujúci zápis na liste vlastníctva ohľadom bližšej špecifikácie nebytových priestorov to len potvrdzuje.

11. Obranu žalovaného podporuje aj text kúpnych zmlúv, v ktorých absentuje akýkoľvek popis nebytových priestorov. Pokiaľ by uvedené nebytové priestory boli súčasťou spoločných častí a zariadení bytového domu, mali byť dostatočne, jasne a zrozumiteľne a preskúmateľne definované v zmluvách o prevode bytov. Na uvedenom právnom názore nemôže nič zmeniť ani skutočnosť, že prevod vlastníctva k bytom bol uskutočnený podľa zákona č. 42/1992 Zb. Žalovaný tvrdí, že po pojednávaní konanom dňa 27.10.2017 zistil, že byt č. XXX, ktorého vlastníkom podľa LV č. XXXX, k.ú. T. T. mal byť žalobca, v skutočnosti neexistuje. Keďže neexistuje uvedený byt, žalobca nemôže byť ani vlastníkom spoluvlastníckeho podielu 24/10000 k spoločným častiam a zariadeniam bytového domu, teda nemôže byť ani vlastníkom nebytových priestorov, vypratania ktorých sa domáha, pre absenciu aktívnej vecnej legitímácie. Žalovaný vlastným šetrením na katastrálnom odbore zistil, že formálne zapísaný byt č. XXX predstavuje zostatkový podiel na spoločných častiach a zariadeniach domu, v dôsledku technickej spôsobilosti požadovanej pri prevode vlastníctva a jeho zápisu na jednotlivých vlastníkov bytov. Teda sa jedná o fiktívny, v skutočnosti neexistujúci priestor, virtuálne vedený na žalobcu po odpredaji všetkých 72 bytov. Žalovaný tvrdí, že to, že k spoluvlastníckemu podielu 24/10000 na obytnom dome priradil kataster nehnuteľností evidenčné číslo XXX, je bezvýznamné. Právna úprava k vlastníctvu bytov a nebytových priestorov bola zavedená zákonom č. 182/1993 Z.z. s účinnosťou od 1.9. 1993, čiže až potom, ako sa žalobca stal vlastníkom nehnuteľností a podľa § 27 ods. 2 zákona č. 182/1993 Z.z. vlastníci bytov a nebytových priestorov v dome, ktorým vlastnícke právo vzniklo alebo vznikne podľa doterajších predpisov sa odo dňa účinnosti tohto zákona považujú za vlastníkov podľa tohto zákona. Tak isto podľa § 76 ods. 1 zákona č. 162/1995 Z.z. zápisy práv k nehnuteľnostiam v evidencii nehnuteľností vykonané do 31.12.1992 preukazujú pravdivosť skutočností v nich uvedených, ak sa nepreukáže opak, ak sa preukáže opak, správa katastra opraví zápis. Na spochybňovanie vlastníckych práv evidovaných v informačnom systéme je oprávnený výlučne súd riešením sporov o vlastnícke právo.

12. Súd v napadnutom rozsudku ďalej konštatoval, že žalobca podaním zo dňa 8.2.2018 podal návrh, aby do konania pristúpil ďalší subjekt. Súd uznesením č. k. 64Cb/200/2015-314 zo dňa 25.6.2018, právoplatným dňa 29.6.2018 rozhodol, že nepripúšťa, aby H. Q., nar. X.X.XXXX., bytom M. I. XXX/XX, XXX XX T. T., pristúpil do konania ako ďalší subjekt na strane žalobcu.

13. Žalovaný v konaní podaním zo dňa 28.2.2018 uviedol, že keďže z odpovede katastrálneho odboru zo dňa 17.11.2018 vyplynulo, že na LV č. XXXX je pre žalobcu vyznačená plomba na základe W. týkajúca sa zápisu rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici, nie je možné vylúčiť, že dôjde k zmene zápisu na LV aj vo vzťahu ku všetkým nebytovým priestorom v obytnom dome, vrátane sporného nebytového priestoru užívaného žalovaným, preto žalovaný podľa § 162 ods. 1 písm. a) CSP navrhol toto konanie prerušiť až do zápisu záznamovej listiny.

14. Súd prvej inštancie poukázal na ustanovenie § 162 ods. 1 písm. a) CSP a uviedol, že dospel k záveru, že zápis záznamovej listiny W. na LV č. XXXX nepredstavuje otázku, od ktorej závisí rozhodnutie v tomto konaní, preto spolu s rozhodnutím vo veci samej rozhodol aj o zamietnutí návrhu na prerušenie konania (§ 162 ods. 3 CSP).

15. Súd vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi a konštatoval, že zákon poskytuje vlastníkom súdnu ochranu vlastníckeho práva proti tomu, kto neoprávnené zasahuje do ich vlastníckeho práva, a najmä umožňuje domáhať sa vydania veci od toho, kto ju neprávom zadržuje. Konštatoval, že základnou podmienkou úspechu vlastníckej žaloby je preukázanie vlastníckeho práva (aktívna legitímácia), pričom v prípade spoluvlastníctva veci, je na podanie žaloby na vydanie veci samostatne aktívne legitímovaný ktorýkoľvek zo spoluvlastníkov. Súd ohľadne aktívnej vecnej legitímácie poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 29.6.2010, sp. zn. 2Cdo 205/2009 a

konštatoval, že žalobca svoju aktívnu legitímáciu v konaní odvodil od skutočnosti, že na LV č. XXXX, k.ú. T. T., je zapísaný ako vlastník pod poradovým č. 1, podiel na spoločných častiach a spoločných zariadeniach 24/10000, a teda je spoluvlastníkom obytného domu súp.č. XXX v podiele 24/10000 a súčasne je žalobca aj spoločenstvom vlastníkov bytov v bytovom dome súpisné číslo XXX.

16. Súd uviedol, že v konaní nebolo sporné, že na LV č. XXXX vedenom Okresným úradom Banská Bystrica, katastrálny odbor, okres Banská Bystrica, obec T. T., k.ú. T. T., na ktorom je vedená Stavba: Obytný dom súp.č. XXX, je žalobca zapísaný ako vlastník bytu č. XXX, vchod: X, prvé poschodie, podiel priestoru na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu 24/10000, titul nadobudnutia Delimitačný protokol zo dňa 12.2.1992 - XXX/XX a rovnako nebolo sporné, že na LV č. XXXX sú zapísaní aj všetci jednotliví vlastníci bytov v obytnom dome.

17. Súd prvej inštancie konštatoval, že údaje katastra sú hodnoverné, ak sa nepreukáže opak v zmysle § 70 zákona č. 162/1995 Z.z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam, keď medzi údaje katastra patria aj údaje o právach k nehnuteľnostiam a údaje o vlastníkovi nehnuteľnosti. Súd preto v tomto súdnom konaní ako prejudiciálnu otázku riešil, či údaje katastra o vlastníckom, resp. spoluvlastníckom práve žalobcu sú hodnoverné, a teda či žalobcovi svedčí aktívna vecná legitímácia domáhať sa vypratania a vydania nebytových priestorov.

18. Z dôkazov strán sporu súd považoval za zistené, že Delimitačný protokol zo dňa 12.2.1992, t.j. protokolu, ktorý je na LV č. XXXX uvedený pri žalobcovi ako titul nadobudnutia, bol spísaný v zmysle § 49 zákona č. 176/1990 Zb. o vyčlenení majetku, práv a povinností prevádzaných od Stavebného bytového družstva Banská Bystrica do Bytového družstva Hron, t.j. žalobcu a predmetom delimitácie podľa článku I. bod 1 bol aj blok XXX na ulici M. X až XX, ktorý pozostáva zo 72 bytových jednotiek a všetkých obchodných priestorov, okrem obchodného priestoru MINOLTA, OTEX, NOVOSAD, na ktorých sa zúčastnené strany nedohodli a ich prípadná delimitácia bude riešená súdnou cestou. Súd ďalej považoval za zistené, že listom zo dňa 13.11.2017 Okresný úrad Banská Bystrica, katastrálny odbor, žalovanému na jeho žiadosť o stanovisko k zápisu nehnuteľností na LV oznámil, že predmetná stavba - Obytný dom súp.č. XXX, ul. M. X, X, X, XX, XX, XX, XX, XX, T. T. je v súčasnosti evidovaná na LV č. XXXX, k.ú. T. T.. Zápis stavby LV bol vykonaný číslom zmeny XXX/XX na základe Delimitačného protokolu zo dňa 12.2.1992 v prospech Bytového družstva Hron. Bytový dom má 72 bytov, ktoré sú vo vlastníctve fyzických osôb. Byt č. XXX zapísaný vo vlastníctve Bytového družstva Hron so sídlom v Banskej Bystrici je len fiktívny údaj a je priradený k vlastníkovi za účelom jeho evidovania na LV, nakoľko na LV v elektronickej podobe by sa tento vlastník bez priradeného údaju nezobrazil. Nebytové priestory a vlastníctvo k nebytovým priestorom nie sú zapísané na citovanom LV a sú predmetom súdneho sporu.

19. Listom zo dňa 17.1.2018 Okresný úrad Banská Bystrica, katastrálny odbor, žalobcovi na jeho žiadosť o prešetrenie stanoviska k zápisu nehnuteľností na LV oznámil, že predmetná stavba - Obytný dom - súp.č. XXX, ul. M. X, X, X, XX, XX, XX, XX, XX, T. T. je v súčasnosti evidovaná na LV č. XXXX k.ú. T. T.. Zápis stavby LV bol vykonaný číslom zmeny XXX/XX na základe Delimitačného protokolu zo dňa 12.2.1992 v prospech Bytového družstva Hron. Následne dochádzalo k prevodom družstevných bytov do vlastníctva členov bytových družstiev, ktorí boli nájomcami bytov a nebytových priestorov v dome s určením príslušných podielov na spoločných častiach a spoločných zariadeniach bytového domu. Vlastníci družstevných bytov v dobe vo vlastníctve družstva sa tak stali v pomere k veľkosti ich bytov spoluvlastníkmi spoločných priestorov domu, v ktorom sa predmetné byty nachádzajú, okrem garáží. Spoluvlastnícky podiel sa odvíja od podlahovej plochy bytu a predstavuje pomer podlahovej plochy k bytu k ploche súčtu všetkých bytov v dome. V momente prevodu družstevného bytu do vlastníctva sa už nejedná o družstevný byt, ale o byt v osobnom vlastníctve. Bytový dom má 72 bytov, ktoré sú vo vlastníctve fyzických osôb. Bytové družstvo Hron je v súčasnosti evidované na LV č. XXXX pod poradovým č. 1 ako spoluvlastník obytného domu v podiele 24/10000. Veľkosť tohto podielu vznikla po odpočítaní všetkých spoluvlastníckych podielov, ktoré postupne nadobudli fyzické osoby v zmysle zmlúv o prevode bytu a nebytového priestoru. Z listín, na základe ktorých došlo k prevodom bytov a ktoré sú súčasťou Zbierky listín katastra nehnuteľností, ani z veľkosti spoluvlastníckeho podielu, nie je možné definovať, o aký priestor v obytnom dome sa jedná. Zo zapísaných spoluvlastníckych podielov je zrejmé, že nevyjadrujú reálnu hodnotu veľkosti podlahovej plochy. Zápisy vlastníctva a príslušných spoluvlastníckych podielov jednotlivých vlastníkov na LV boli vykonané v súlade s listinami, t.j. zmluvami o prevode bytu a nebytového priestoru, v ktorých však chýba popis spoločných častí a spoločných

zariadení bytového domu. Nebytové priestory a vlastníctvo k nebytovým priestorom nie sú zapísané na citovanom LV a sú predmetom súdneho sporu.

20. Súd ďalej konštatoval, že bytom sa rozumie miestnosť alebo súbor miestností, ktoré sú rozhodnutím stavebného úradu trvale určené na bývanie a môžu na tento účel slúžiť ako samostatné bytové jednotky (§ 2 ods. 1 zákona č. 182/1993 Z.z. v znení účinnom do 31.10.2018). Tak podľa Delimitačného protokolu zo dňa 12.2.1992, ako aj podľa vyjadrenia Okresného úradu Banská Bystrica, katastrálny odbor zo dňa 13.11.2017 a zo dňa 17.1.2018, obytný dom súp.č. XXX má 72 bytov, pričom všetky tieto byty sú vo vlastníctve fyzických osôb. Súd uviedol, že žalobca v písomnom podaní zo dňa 8.2.2018 uviedol, že v obytnom dome vždy užíval aj v súčasnosti užíva reálny priestor na prízemí tohto obytného domu a má v ňom zriadenú svoju kanceláriu. Na pojednávaní konanom dňa 16.10.2018 právny zástupca žalobcu na výslovnú otázku súdu uviedol, že tento priestor nie je byt a ani nemôže byť bytom. Na základe tohto tvrdenia žalobcu súd už potom nevykonával dôkaz ohliadkou tohto priestoru a vychádzal z nesporného tvrdenia žalobcu, že ním užívaný priestor v Obytnom dome nie je bytom. Pretože žalobcom užívaný priestor v Obytnom dome nie je bytom, súd dospel k záveru, že v konaní bol preukázaný opak o zápise údajov katastra o vlastníckom práve žalobcu k bytu č. XXX, a teda bolo preukázané, že žalobca nie je v Obytnom dome súp.č. XXX vlastníkom reálne a skutočne existujúceho bytu. Súd ďalej zistil, že nebytové priestory nachádzajúce sa v Obytnom dome súp.č. XXX, ich vlastníctvo, resp. spoluvlastníctvo nie sú samostatne vedené a zapísané na žiadnom liste vlastníctva.

21. Okresný súd ďalej považoval v konaní za preukázané z Delimitačného protokolu zo dňa 12.2.1992, že žalobca nadobudol vlastníctvo Obytného domu súp.č. XXX vyčlenením od Stavebného bytového družstva Banská Bystrica v súlade s § 49 zákona č. 176/1990 Zb. o bytovom, spotrebnom, výrobnom a inom družstve. Následne žalobca vlastníctvo k bytom v Obytnom dome previedol na členov, ktorí boli nájomcami, pričom išlo o prevody vlastníctva podľa zákona č. 42/1992 Zb. o úprave majetkových vzťahov a vyporiadaní majetkových nárokov v družstvách, ktorý zákon nadobudol účinnosť dňa 28.1.1992, a podľa ktorého členovia bytových družstiev, ktorí sú nájomcami bytov a nebytových priestorov, môžu do 6-tich mesiacov odo dňa účinnosti tohto zákona vyzvať Bytové družstvo na uzavretie zmluvy, ktorou na nich družstvo bezplatne prevedie vlastníctvo k bytu a nebytového priestoru, pričom uplynutím tejto lehoty toto právo zaniká (§ 24 a nasl. zákona č. 42/1992 Zb.) a vlastníci družstevných bytov v domoch vo vlastníctve družstva sa stávajú v pomere k veľkosti ich bytov spoluvlastníkmi spoločných a nebytových priestorov domu, v ktorom sa predmetné byty nachádzajú, okrem garáží (§ 27 zákona č. 42/1992 Zb. v znení účinnom do 31.8.1993). Súd mal za to, že ak sa vlastníci družstevných bytov zo zákona stali aj spoluvlastníkmi nebytových priestorov domu, aj v danom prípade prevodom vlastníctva bytov sa vlastníci bytov stali aj spoluvlastníkmi nebytových priestorov v Obytnom dome súp.č. XXX. Prevodom všetkých 72 bytov sa teda vlastníci bytov v Obytnom dome zo zákona stali aj spoluvlastníkmi všetkých nebytových priestorov v Obytnom dome, a preto súd poukázal aj na skutočnosť, že k rovnakému právnomu záveru o nadobudnutí spoluvlastníctva k nebytovým priestorom v Obytnom dome súp. č. XXX dospel Okresný súd Banská Bystrica aj v rozsudku č. k. 13C/70/2002-1010 zo dňa 23.2.2013, ktoré rozhodnutie bolo potvrdené rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 16Co/1004/2015-1156 zo dňa 29.6.2017. Teda prevodom všetkých 72 bytov sa vlastníci bytov zo zákona stali aj spoluvlastníkmi nebytových priestorov, ktoré v obytnom dome užíva žalobca. Súd poukázal aj na tom, že aj podľa zákona č. 183/1993 Z.z., ak je v dome vo vlastníctve bytového družstva nebytový priestor, ktorý vznikol na základe rozhodnutia o zmene užívania stavby zo spoločných častí domu alebo spoločných zariadení domu a nejde o prístavbu nebytového priestoru, prechádza tento nebytový priestor pri prevode bytov do podielového spoluvlastníctva vlastníkov bytov (§ 16 ods. 4 zákona č. 180/1993 Z.z. v znení účinnom do 31.10.2018). Súd preto dospel k záveru, že žalobcovi v Obytnom dome súp.č. XXX nesvedčí ani vlastnícke ani spoluvlastnícke právo k nebytovým priestorom.

22. Súd ďalej konštatoval, že v konaní nebolo sporné, že na LV č. XXXX má žalobca vedený aj podiel priestoru na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu 24/10000. Zároveň súd konštatoval, čo patrí medzi spoločné časti a spoločné zariadenie domu v súlade s príslušnými právnymi predpismi a uviedol, že ak podľa zákonnej úpravy spoločné časti domu a spoločné zariadenia domu sú v podielovom spoluvlastníctve vlastníkov bytov a nebytových priestorov v Obytnom dome, a contrario podiel priestoru na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu, teda podielové spoluvlastníctvo spoločných častí domu a spoločných zariadení domu, nemôže samostatne existovať bez súčasného vlastníctva bytu alebo nebytového priestoru v bytovom dome. V súvislosti s takto vysloveným právnym názorom okresný súd poukázal na obdobný právny názor vyslovený v rozsudku Najvyššieho súdu SR zo dňa 22.6.2017,

sp.zn. 6Cdo/203/2015. Ak teda žalobca v Obytnom dome súp.č. XXX nie je vlastníkom bytu a nie je ani vlastníkom alebo spoluvlastníkom nebytového priestoru, nemôže byť samostatne ani spoluvlastníkom spoločných častí a zariadení v Obytnom dome, a preto súd dospel k záveru, že v konaní bol preukázaný opak aj o zápise údajov katastra o spoluvlastníckom podiele žalobcu 24/10000 na spoločných častiach a spoločných zariadeniach v Obytnom dome č. XXX.

23. Následne žalobca v konaní tvrdil, že je spoluvlastníkom Obytného domu súp.č. XXX v podiele 24/10000. Súd k tvrdeniu žalobcu uviedol, že bytovým domom sa rozumie budova, v ktorej je viac ako polovica podlahovej plochy určená na bývanie a má viac ako 3 byty, a v ktorej byty a nebytové priestory sú za podmienok ustanovených v tomto zákone vo vlastníctve alebo spoluvlastníctve jednotlivých vlastníkov a spoločné časti domu a spoločné zariadenia tohto domu sú súčasne v podielovom spoluvlastníctve vlastníkov bytov a nebytových priestorov (§ 2 ods. 2 zákona č. 192/1993 Z.z. v znení účinnom do 31.10.2018). Ak teda bytový dom tvoria byty a nebytové priestory, môže byť osoba len vlastníkom, resp. spoluvlastníkom bytu alebo nebytového priestoru v bytovom dome, nemôže však byť spoluvlastníkom bytového domu ako celku bez toho, aby bola vlastníkom konkrétneho a reálneho bytu alebo spoluvlastníkom nebytového priestoru v dome. Súd tvrdil, že nič na tomto závere nemení ani rozhodnutie Správy katastra Banská Bystrica č.j. N. zo dňa 20.1.2004, ktorým bol zamietnutý návrh žalobcu o opravu chyby v katastrálnom operáte - výšky spoluvlastníckych podielov na spoločných častiach a spoločných zariadeniach v Obytnom dome súp.č. XXX, keďže tento bol zamietnutý z dôvodu, že Správa katastra mala za preukázané, že Zápis podielov na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu je v súlade s obsahom registrovaných a odkladovaných kúpnych zmlúv a zmenu je možné vykonať len po predložení právne účinnej právnej listiny. Súd preto dospel k záveru, že žalobca nie je ani podielovým vlastníkom samotného Obytného domu súp.č. XXX.

24. Ku tvrdeniu žalobcu, že je aj spoločenstvom vlastníkom bytov v Obytnom dome súp.č. XXX súd uviedol, že správou domu je obstarávanie služieb a tovaru, ktorými správca alebo spoločenstvo zabezpečuje pre vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome prevádzku, údržbu, opravy a udržiavanie spoločných častí domu, spoločných zariadení domu, príľahlého pozemku a príslušenstva; služby spojené s užívaním bytu alebo nebytového priestoru; vedenie účtu domu v banke; vymáhanie škody, nedoplatkov vo fonde prevádzky, údržby a opráv a iných nedoplatkov a iné činnosti, ktoré bezprostredne súvisia s užívaním domu ako celku jednotlivými vlastníkami bytov a nebytových priestorov v dome (§ 6 ods. 2 zákona č. 182/1993 Z.z.), súd mal z uvedeného za to, že ochrana vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam podaním vindikačnej žaloby nepredstavuje výkon správy, ale je inštitútom ochrany vlastníckeho práva patriacim vlastníkovi veci, a teda v danom prípade nejde o konanie pred súdom, v ktorom by bol žalobca zo zákona oprávnený konať za vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome. Navyiac, žalobca žalobu podával sám a vo vlastnom mene, nie prípadne za vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome. Súd preto dospel k záveru, že žalobca nie je v tomto konaní aktívne legitimovaný ani z titulu, že je spoločenstvom v bytovom dome, v ktorom sa nachádzajú nebytové priestory, ktoré má žalovaný vypratať a vydať. Vychádzajúc z uvedeného z dôvodu, že žalobca nemá vecnú aktívnu legitimáciu, súd žalobu zamietol.

25. Zároveň súd konštatoval, že z dôvodu nedostatku vecnej aktívnej legitimácie žalobcu súd nevyhodnocoval skutkové tvrdenia a dôkazy žalovaného o tom, že žalovaný má byť oprávneným užívateľom, prípadne vlastníkom nebytových priestorov, vypratania ktorých sa žalobca v tomto sporovom konaní domáhal.

26. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP, a žalovanému, ktorý mal vo veci plný úspech priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

27. Proti rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie žalobca, ktorý považuje napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie za nesprávne z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. b), f), h), zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a z dôvodov uvedených v ustanovení § 365 ods. 2 CSP, nakoľko právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie č.k. 64Cb/200/2015-314 zo dňa 25.6.2018, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej má vadu uvedenú v § 365 ods. 1 písm. b), h) CSP.

28. Žalobca v odvolaní uviedol, že v priebehu konania navrhol v súlade s ustanovením § 79 CSP, aby súd pripustil prístupenie ďalšieho subjektu do konania na strane žalobcu H. Q., nar. X.X.XXXX, bytom M. I.

XXX/XX, XXX XX . T. T., ktorý je na LV č. XXXX, k.ú. T. T. zapísaný ako vlastník bytu č. XX a spoluvlastník podielu na spoločných častiach a zariadeniach domu 138/10000. H. Q. s prístupím do konania na strane žalobcu súhlasil a má právny záujem na tom, aby žalovaný nebytové priestory vypratá a vydal, pretože ich užíva bez právneho dôvodu. Súd prvej inštancie však uznesením č.k. 64Cb/200/2015-314 zo dňa 25.6.2018 rozhodol, že nepripúšťa, aby do konania ako ďalší subjekt na strane žalobcu pristúpil H. Q.. Nepripustenie H. Q. do konania na strane žalobcu súd zdôvodnil Dôvodovou správou k § 79 CSP a nesprávne citoval z dôvodovej správy text, ktorý prináleží k ustanoveniu § 80 CSP a nie k § 79 CSP. V dôvodovej správe k § 79 CSP sa totiž uvádza, že preberá § 92 ods. 1 O.s.p., termín navrhovateľ bol nahradený termínom žalobca a prispôsobený tak k pojmológii CSP. Zo strany súdu prvej inštancie teda došlo k nesprávne právnemu posúdeniu danej veci, keď k § 79 CSP priradil dôvodovú správu § 80 CSP, ktorá sleduje zmenu subjektov konania a nie prístupenie subjektov do konania. Žalobca tvrdil, že pri rozhodovaní o prístupí ďalšieho účastníka do konania posudzuje súd otázku hospodárnosti a nie otázku vecnej legitímácie účastníka konania alebo pristupujúceho subjektu. Podľa platnej judikatúry má byť prístupenie ďalšieho účastníka do konania, či na strane žalobcu alebo žalovaného v rámci začatého konania, posudzované z hľadísk hospodárnosti konania. Žalobca je toho názoru, že uznesenie súdu prvej inštancie, ktorým súd nepripustil vstup H. Q. do konania na strane žalobcu je nesprávne, vadné a v rozpore s ustálenou judikatúrou. H. Q. je vlastníkom bytu v bytovom dome, je teda aktívne vecne legitímovaný na uplatňovanie nárokov o vypratanie nebytových priestorov v bytovom dome. Pritom do konania ho súd nepripustil, aj keď v napadnutom rozhodnutí vyslovil právny názor, že práve vlastníci bytov sú aktívne vecne legitímovanými osobami v takomto spore o vypratanie nebytových priestorov. Žalobca je toho názoru, že v dôsledku tejto vady sa súd už v rozhodnutí nezaoberal vecou samou, ale len dôvodmi na popretie existencie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v spore, s ktorými žalobca tiež nesúhlasí.

29. Žalobca tiež v odvolaní tvrdí, že súd dospel k záveru, že ak žalobcovi nesvedčí vlastnícke právo k bytu alebo k nebytovému priestoru, nemôže byť spoluvlastníkom spoločných častí a spoločných zariadení obytného domu súpisné číslo XXX, t.j. že žalobca nie je aktívne vecne legitímovaný v predmetnom spore. Žalobca je toho názoru, že súd dospel na základe vykonaného dokazovania k nesprávnym skutkovým zisteniam a samotné rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho názoru. Žalobca nadobudol vlastníctvo k obytnému domu súp.č. XXX na základe Delimitačného protokolu zo dňa 12.12.1992, ktorý je pri žalobcovi zapísaný aj ako právny titul nadobudnutia na príslušnom liste vlastníctva. Žalobca podľa zákona č. 42/1992 Zb. o úprave majetkových vzťahov a vysporiadaní majetkových nárokov v družstvách a podľa Občianskeho zákonníka, uzatvoril s oprávnenými osobami zmluvy a previedol im byty, ako aj určené podiely na spoločných častiach obytného domu. Žalobca si ponechal vo svojom vlastníctve podiel na obytnom dome súp.č. XXX vo veľkosti 24/10000 a k tomuto podielu žalobcu bol pripísaný z dôvodov technických aj byt č. XXX. Prečo tomu tak bolo, vysvetlil Okresný úrad katastrálny odbor Banská Bystrica v liste zo dňa 17.1.2018. Žalobca je toho názoru, že zákon č. 42/1992 Zb. umožňoval žalobcovi, aby si ponechal spoluvlastnícky podiel na obytnom dome, resp. spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu. Tak isto aj zákon č. 182/1993 Z.z. v znení do 31.11.2018, t.j. aj v čase rozhodnutia súdu prvej inštancie umožňoval v § 19 ods. 1 veta prvá, určiť spoluvlastníctvo spoločných častí domu a spoločných zariadení domu dohodou vlastníkov. Žalobca ako vlastník celého domu sa pri prevodoch bytov dohodol s ostatnými vlastníkami na tom, že mu ostáva vo vlastníctve podiel na obytnom dome, v súčasnosti na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu a príslušenstve. Žalobca je presvedčený, že v konaní nebol preukázaný opak a že žalobca je naďalej zapísaný na LV č. XXXX, k.ú. T. T., ako spoluvlastník podielu 24/10000 k spoločným častiam a zariadeniam bytového domu súp.č. XXX, je teda oprávneným spoluvlastníkom a má aktívnu vecnú legitímáciu v spore. Žalobca je tiež toho názoru, že súd prvej inštancie rozhodol nesprávne, svojvoľne, v otázke pripustenia prístupia H. Q. na strane žalobcu a v napadnutom rozhodnutí sa zaoberal len otázkou posudzovania aktívnej vecnej legitímácie žalobcu a nie všetkými relevantnými skutočnosťami. Žalobca považuje postup súdu prvej inštancie za porušenie práva na spravodlivý proces a za porušenie práva na riadne odôvodnenie rozhodnutia. Z uvedených dôvodov žalobca navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a aby zároveň zrušil uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica, č.k. 64Cb/200/2015-314 zo dňa 25.6.2018, ktoré rozhodnutiu vo veci samej predchádzalo a podľa § 391 CSP aby vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie súdu prvej inštancie s tým, že súd pripustí, aby do konania pristúpil ďalší navrhovaný subjekt na strane žalobcu H. Q.. Žalobca tiež navrhol zaviazat žalovaného k znášaniu trov konania žalobcu a trov právneho zastúpenia žalobcu v odvolacom konaní.

30. Žalovaný sa vyjadril k odvolaniu žalobcu podaním doručeným okresnému súdu dňa 16.1.2019, v ktorom navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil.

31. Vo vyjadrení uviedol, že napadnutý rozsudok je zákonný a správny. Žalovaný tvrdí, že v podanom odvolaní je nedostatočne a niekde úplne chýba konkrétna argumentácia vo vzťahu k odvolacím dôvodom, na ktoré žalobca poukázal a vytýkal ich ako chyby rozsudku súdu prvej inštalácie. V dôsledku uvedenej nedôslednosti nie je možné jednotlivým odvolacím námietkam a odvolaniu ako celku priznať úspech.

32. Žalovaný tiež tvrdí, že žalobca v odvolaní nesprávne napáda inak právoplatné procesné uznesenie č.k. 64Cb/200/2015-314 zo dňa 25.6.2018, ktoré považuje za hlavný dôvod neúspechu v konaní. Odvolacími námietkami a navrhovaným postupom v rámci odvolacieho konania nie je možné podľa názoru žalovaného zvrátiť a reparaovať procesný stav vyplývajúci z uznesenia o nepripustení ďalšieho subjektu do konania na strane žalobcu, pretože takýmto postupom by (a contrario) došlo k obchádzaniu zákona pri enomerickom výpočte uznesení, proti ktorým je prípustné odvolanie podľa § 355 ods. 2, § 357 CSP. Na uvedenom závere nemôže nič zmeniť ani odvolacia námietka žalobcu s poukazom na zmenu textu k ustanoveniu § 79, resp. § 80 CSP. Za prioritné je v posudzovanej situácii nutné považovať procesné hľadisko, ktoré neumožňuje prelomiť jednoinštančnosť spochybňovaného procesného uznesenia s poukazom na zistenú formulačnú nesprávnosť. Žalovaný považuje za neadresnú a nepreskúmateľnú odvoláciu námietku žalobcu vo vzťahu k nepripusteniu vstupu H. Q. do konania na strane žalobcu, keď tento poukazuje na rozpor s ustálenou judikatúrou bez toho, aby túto bližšie špecifikoval a primerane aplikoval v danej veci. Za nesprávnu a za nepoužiteľnú pre účely efektívnej odvolacej námietky je podľa neho nutné považovať argumentáciu, ktorou žalobca rozlišuje „vec samú“ v kontrapozícii z dôvodmi na popretie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, na ktorých súd zdôvodnil neúspech žaloby. V skutkových okolnostiach prejednávanej veci bolo práve posúdenie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v zmysle definície všeobecne akceptovanej tak doktrínou, ako aj aplikačnou praxou najvyšších súdnych autorít výsledkom štandardného procesného postupu súdu a zároveň jadrom hmotnoprávnej správnej a nespochybniteľnej vecnej argumentácie zamietajúceho verdiktu.

33. Za nesprávnu a neudržateľnú, v porovnaní s plnohodnotne vyčerpávajúcou argumentáciou odôvodnenia napadnutého rozsudku, teda za nespôsobilú privodiť zvrät v skutkovom, či právnom posúdení veci, je potrebné považovať odvoláciu námietku žalobcu, ktorý tvrdí, že je na základe bližšie nedefinovanej a nepreukazovanej dohody uzavretej s ostatnými vlastníkami bytov v obytnom dome súp.č. XXX jeho spoluvlastníkom vo veľkosti podielu 24/10000. S poukazom na inštitút tzv. akcesorického spoluvlastníctva sa súd prvej inštalácie dôsledne vysporiadal s uvedenými tvrdeniami žalobcu v bodoch 23, 25, 27 a 28 odôvodnenia napadnutého rozsudku.

34. Žalobca v ostávajúcej časti odvolania opakujúc pritom názor o vecnej správnosti obsahu zápisu v evidencii nehnuteľností na LV č. XXXX k.ú. T. T., argumentuje protichodne a v rozpore s námietkou o význame (ne)pristúpenia ďalšieho subjektu na strane žalobcu, pretože keby bolo jeho právne postavenie v súlade s príslušným hmotným právom, bol by sám aktívne vecne legitímovaným subjektom a logicky by nebol odkázaný na iného-nesporného vlastníka bytu. Za nevhodnú a neúčinnú považuje žalovaný aj odvoláciu námietku vo vzťahu k bodu 31. odôvodnenia rozsudku, pretože súd správne primárne pristúpil k posúdeniu otázky aktívnej/pasívnej vecnej legitímácie strán sporu a až sekundárne, bez vplyvu na rozhodnutie vo veci samej, ako nadbytočné posúdil žalovaným substancované obranné námietky týkajúce sa jeho postavenia v pozícii oprávneného užívateľa dotknutých nebytových priestorov.

35. Súd prvej inštalácie sa teda vyčerpávajúcym spôsobom vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu uvedenými v odvolaní, pričom tieto sú obsahom odôvodnenia rozsudku najmä pod bodom 19 až 29.

36. Žalobca sa vyjadril k vyjadreniu žalovaného podaním zo dňa 14.2.2019, v ktorom vyslovil, že je toho názoru, že jeho odvolanie je dôvodné a vyjadrenie žalovaného na tom nič nemení. Vo vyjadrení uviedol, že nesúhlasí s vyjadrením žalovaného k odvolaniu, dôvody, ktoré v ňom uvádza žalovaný na podporu napadnutého rozhodnutia sú nepodložené a nesprávne.

37. Žalovaný obhajuje uznesenie č.k. 64Cb/200/2015-314 zo dňa 25.6.2018, ktorým súd prvej inštalácie rozhodol, že nepripúšťa, aby H. Q. pristúpil do konania ako ďalší subjekt na strane žalobcu. Uvedené uznesenie však vychádza z nesprávneho právneho posúdenia, je arbitrárne a zadáva odvolacie dôvody podľa ustanovenia § 365 ods. 1 a 2 CSP a má zásadný vplyv na rozhodnutie vo veci. Aj žalovaný

potvrdil vady uznesenia, ktoré žalobca uvádza v odvolaní, pričom neexistenciu a nezákonnosť takéhoto uznesenia vydaného v súdnom konaní nenáležite zhl'ahčuje. Považuje to len za bezvýznamnú zámenu textov dôvodových správ k ustanoveniam § 79 resp. § 80 CSP a žalobcom požadovaná náprava by mohla do konca podľa žalovaného spôsobiť obchádzanie zákona. Žalobca poukazuje na to, že odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 v spojení s ods. 2 CSP sú podľa ustanovenia § 389 ods. 2 CSP dôvodmi na zrušenie napadnutého rozhodnutia aj právoplatného uznesenia, ktoré takémuto rozhodnutiu vo veci samej predchádzalo. V tomto kontexte sú potom irelevantné úvahy žalovaného o tom, že zrušením uznesenia by došlo k obchádzaniu zákona.

38. Žalobca zároveň vo vyjadrení zotrval v súlade s podaným odvolaním na tvrdení, že pri odpredaji bytov si dohodol podiel vo vlastníctve na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu a príslušenstva vo veľkosti 24/10000, ktorý podiel nemôže byť spochybnený ani inštitútom tzv. akcesorického spoluvlastníctva. K inštitútu tzv. akcesorického spoluvlastníctva, na ktoré sa odvoláva žalovaný a poukazuje aj naň súd prvej inštancie žalobca uviedol, že môže byť chápaný tak, že zdieľanie vedľajšej veci s vecou hlavnou je možné len v rozsahu v akom konkrétny subjekt hlavnú a vedľajšiu vec v minulosti nadobudol, t.j. v takom rozsahu ako bola určená a prevedená vec hlavná a vec vedľajšia. Nemôže sa teda týkať podielu na spoločných častiach zariadenia obytného domu, ktorý nebol na nikoho žalobcom prevedený a mal ho žalobca nepretržite vo svojom vlastníctve ako pôvodný vlastník obytného domu súp.č. XXX, k.ú. T. T. a je zapísaný na LV č. XXXX, k.ú. T. T.. Žalobca poukázal aj na to, že súd prvej inštancie mal k dispozícii rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica, č.k. 13C/70/2002 -1010 zo dňa 23.2.2013, ktorý bol potvrdený rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici, č.k. 16Co/1004/2015-1156 zo dňa 29.6.2017, vo veci určenia vlastníctva predmetných nebytových priestorov, v ktorých bol žalobca účastníkom konania ako spoluvlastník obytného domu súp.č. XXX, k.ú. T. T. a žiadny súd, nikto vlastníctvo žalobcu nespochybňoval. To, že žalobca preukazuje vecnú správnosť jeho zápisu na LV č. XXXX, k.ú. T. T. ako vlastníka, nevylučuje právo žalobcu na uplatnenie zákonných procesných práv, aj návrhu na vstup ďalšieho účastníka do konania na jeho strane. Žalobca disponuje žalobou a môže so súhlasom súdu okruh účastníkov sporu rozširovať, pričom dôvodný návrh môže byť zamietnutý súdom len zákonným spôsobom. Žalobca má právo na spravodlivý súdny proces, v ktorom bude riadne zistený skutkový stav, všetky dôkazy vyhodnotené s použitím relevantných právnych noriem, pričom skutkové a právne závery nesmú byť svojvoľné, resp. prebraté zjavne omylom konajúceho súdu, ako sa stalo v danom prípade.

39. Žalobca tiež poukázal na protiprávny stav, ktorý rozhodnutie súdu prvej inštancie podporuje, keď žalovaný bez právneho dôvodu užíva nebytové priestory v obytnom dome súp.č. XXX, k.ú. T. T., vo vlastníctve žalobcu a vlastníkov bytov zapísaných na LV č. XXXX, k.ú. T. T. a za ich užívanie neplatí. Vlastníci znášajú zo svojho všetky náklady na údržbu a opravu domu, pritom akýkoľvek príjem z prenájmu, resp. užívania takýchto nebytových priestorov v obytnom dome je zákonom o vlastníctve bytu a nebytových priestorov striktné viazaný na odvod do Fondu opráv predmetného obytného domu.

40. Žalovaný sa písomne k vyjadreniu žalobcu nevyjadril.

41. Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací podľa ustanovenia § 34 CSP prejednal odvolanie v rozsahu danom ustanovením § 379 CSP, rešpektujúc viazanosť odvolacími dôvodmi podľa ustanovenia § 380 ods. 1 CSP, nenariadil pojednávanie, pretože nepovažoval za potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, pričom dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, preto rozsudok súdu prvej inštancie, ako vecne správny potvrdil podľa ustanovenia § 387 ods. 1, 2 CSP.

42. Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 CSP, ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

43. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá CSP, právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

44. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

45. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

46. Podľa § 383 CSP, odvolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní.

47. V preskúmvanej veci krajský súd nezistil dôvod k tomu, aby zo strany odvolacieho súdu došlo k zopakovaniu alebo doplneniu dokazovania vykonaného pred súdom prvej inštancie. Po preskúmaní veci na základe podaného odvolania žalobcom dospel krajský súd k záveru, že súd prvej inštancie zistil v dostatočnom rozsahu skutkový stav veci potrebný pre rozhodnutie, vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade s ustanovením § 191 ods. 1 CSP a svoje rozhodnutie náležitým spôsobom odôvodnil podľa ustanovenia § 220 ods. 2 CSP. S dôvodmi rozhodnutia súdu prvej inštancie sa krajský súd stotožňuje a v podrobnostiach na tieto dôvody odkazuje.

48. Základnou odvolacou námietkou žalobcu je skutočnosť, že súd prvej inštancie podľa jeho názoru porušil právo žalobcu na spravodlivý proces tým, že nepripustil do konania vstup ním navrhovaného žalobcu 2/ H. Q., vlastníka obytného bytu č. XX v obytnom dome súp. č. XXX, k.ú. T. T.. Mal za to, že súd pri odôvodnení uznesenia použil nesprávnu právnu argumentáciu, následkom čoho vykazuje uvedené uznesenie vadu, pre ktorú je potrebné zrušiť napadnutý rozsudok aj pred ním predchádzajúce právoplatné uznesenie o nepripustení ďalšej strany konania na strane žalobcu. K tejto odvolacej námietke odvolací súd zdôrazňuje, že nie je možné okresnému súdu vytknúť procesné pochybenie zakladajúce vadu konania, pokiaľ zamietol procesný návrh žalobcu o pristúpenie ďalšej strany konania H. Q. na strane žalobcu. Je pravdou, že súd prvej inštancie v uznesení o nepripustení H. Q. do konania na strane žalobcu použil aj znenie dôvodovej správy týkajúce sa ustanovenia § 80 CSP, avšak odvolací súd má za to, že toto uznesenie je vecne správne, a to z dôvodu, že žaloba bola zo strany žalobcu podaná na súd v roku 2015, pričom žalobca navrhol vstup H. Q. do konania až dňa 8.2.2018, teda skoro 3-roky po podaní žaloby na súd, čím pripustením vstupu do konania žalobcu 2/ by došlo k ďalším prieťahom v súdnom konaní, čo je v rozpore so základnou zásadou Civilné sporového konania, t.j. hospodárnosťou konania. Súd prvej inštancie však v uznesení správne aplikoval právnu normu, podľa ktorej postupoval pri rozhodovaní a výrok tohto uznesenia, ktorý je už právoplatný považuje odvolací súd za správny. Odvolací súd zdôrazňuje že žalobca dal návrh na pristúpenie H. Q. do konania až po námietkach žalovaného, ktorý v konaní namietal nedostatok aktívnej legitímácie v žalobcu v konaní. Pokiaľ by bol súd prvej inštancie pripustil pristúpenie ďalšieho žalobcu do konania, bolo by to v rozpore už s uvedenou zásadou hospodárnosti konania, ako aj s judikatúrou súdov, napr. v rozpore s rozhodnutím NS ČR, sp.zn. 22 Cdo/3838/2010, z ktorého vyplýva: „Súd nepripustí pristúpenie ďalšieho žalobcu (či žalovaného) do konania (§ 92 ods. 1 O.s.p., teraz § 79 CSP) tiež vtedy, ak je zrejmé, že doterajší žalobca (či žalovaný) už v dobe zahájenia konania nebol aktívne vecne legitimovaný a že návrhom na pristúpenie ďalšieho účastníka do konania žalobcu obchádza inštitút zámeny účastníkov v zmysle ustanovenia § 92 ods. 2 O.s.p. (teraz § 80 CSP).

49. Vzhľadom na skutočnosť, že odvolací súd sa stotožňuje v celom rozsahu s právnou argumentáciou súdu prvej inštancie o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v konaní, ktorú žalobca nemal už v dobe podania žaloby na súd, považoval odvolací súd návrh žalobcu na pristúpenie H. Q. do konania za obchádzanie nedostatku aktívnej legitímácie v konaní. Z týchto dôvodov odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie postupoval správne, pokiaľ nepripustil vstup H. Q. do konania.

50. Žalobca v podanom odvolaní nesúhlasí ani s názorom súdu prvej inštancie, že nie je v konaní vecne legitimovaný. V podanom odvolaní uvádza, že vlastníci bytov sa s ním dohodli, že sa stane spoluvlastníkom obytného domu v podiele 24/10000, čo korešponduje aj so zápisom v Obchodnom registri. V súvislosti s touto odvolacou námietkou odvolací súd uvádza, že dokazovanie v sporovom konaní je ovládané prejednacou zásadou, pričom Civilný sporový poriadok zvyšuje procesnú zodpovednosť strán v dokazovaní a obmedzuje aktivitu súdu pri navrhovaní, teda aj vykonávaní dôkazov. V rámci dokazovania platí zásada, že každá strana konania musí uniesť dôkazné bremeno ohľadom svojho tvrdenia; kto tvrdí, dokazuje. Strana teda musí preukázať to, čo tvrdí, len potom môže súd zobrať jej tvrdenie za základ svojho rozhodnutia. Ak teda žalobca tvrdí, že s vlastníkmi bytov uzatvoril dohodu, následkom čoho je spoluvlastníkom obytného domu súp.č. XXX, k.ú. T. T., bol povinný súdu vierohodnými listinnými dôkazmi, resp. inými dôkaznými prostriedkami ním tvrdené

skutočnosti preukázať. Žalobca však nepreukázal dohodu, na ktorú sa odvoláva, a preto nezvládol dôkazné bremeno viažúce sa ňom v konaní, že je aktívne legitimovaný na podanie žaloby o vydanie a vypratanie nebytových priestorov.

51. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa ustanovenia § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

52. O trovách odvolacieho konania súd rozhodol podľa ustanovenia § 396, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že nárok na ich náhradu priznal žalovanému, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne v súlade s § 262 ods. 2 CSP, súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia.

53. Rozhodnutie bolo jednohlasne schválené členmi odvolacieho senátu.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).